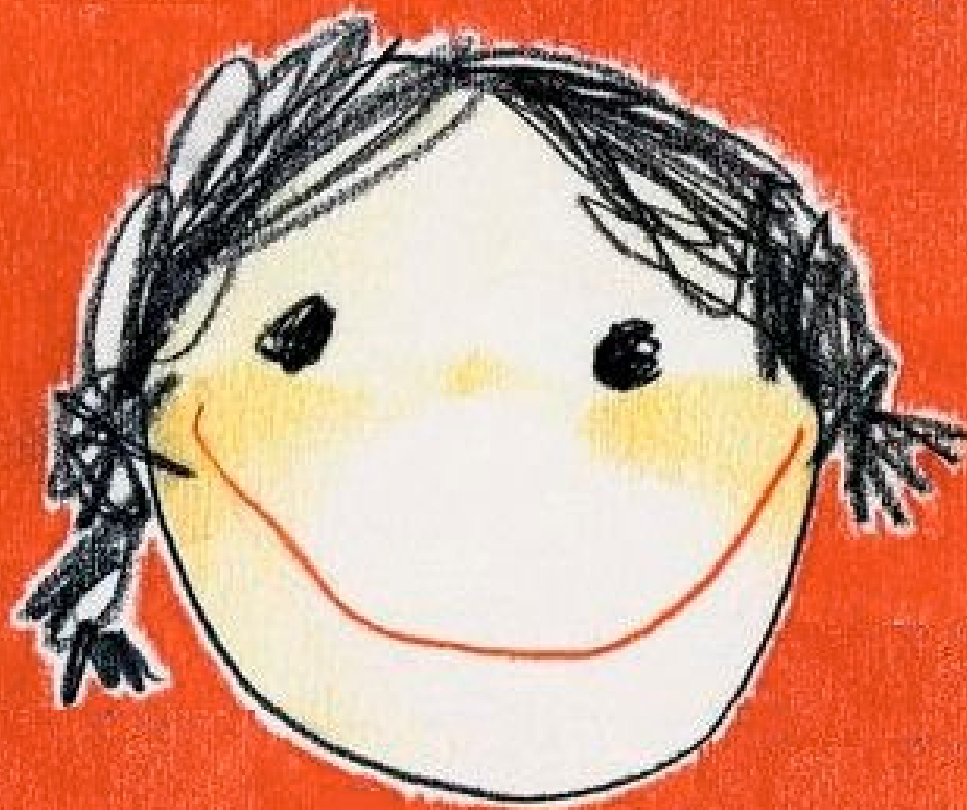

החינך האבוד

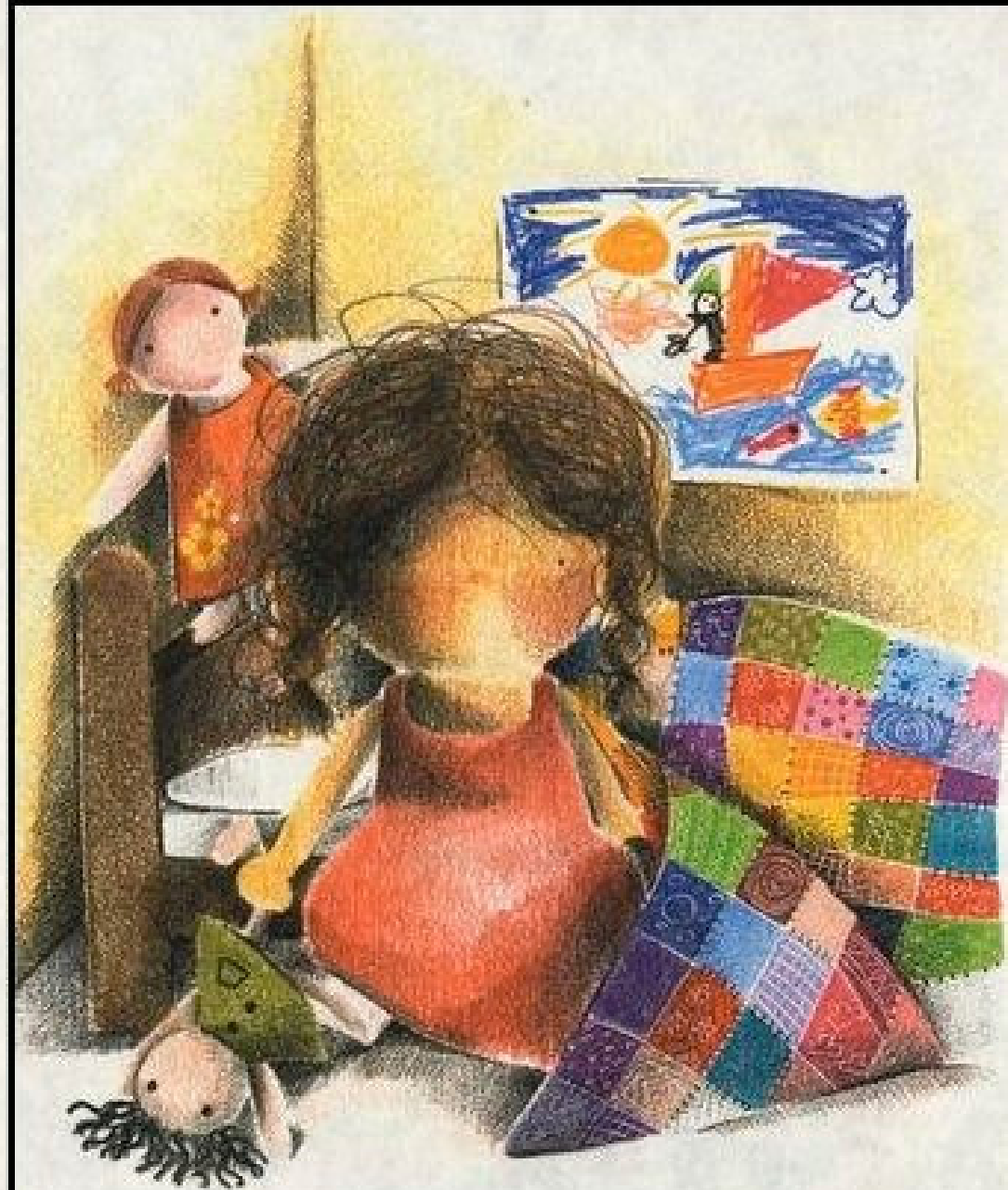

כתב אקרים גהמפור
צייר נסים אזאדי

نسیم آذادی

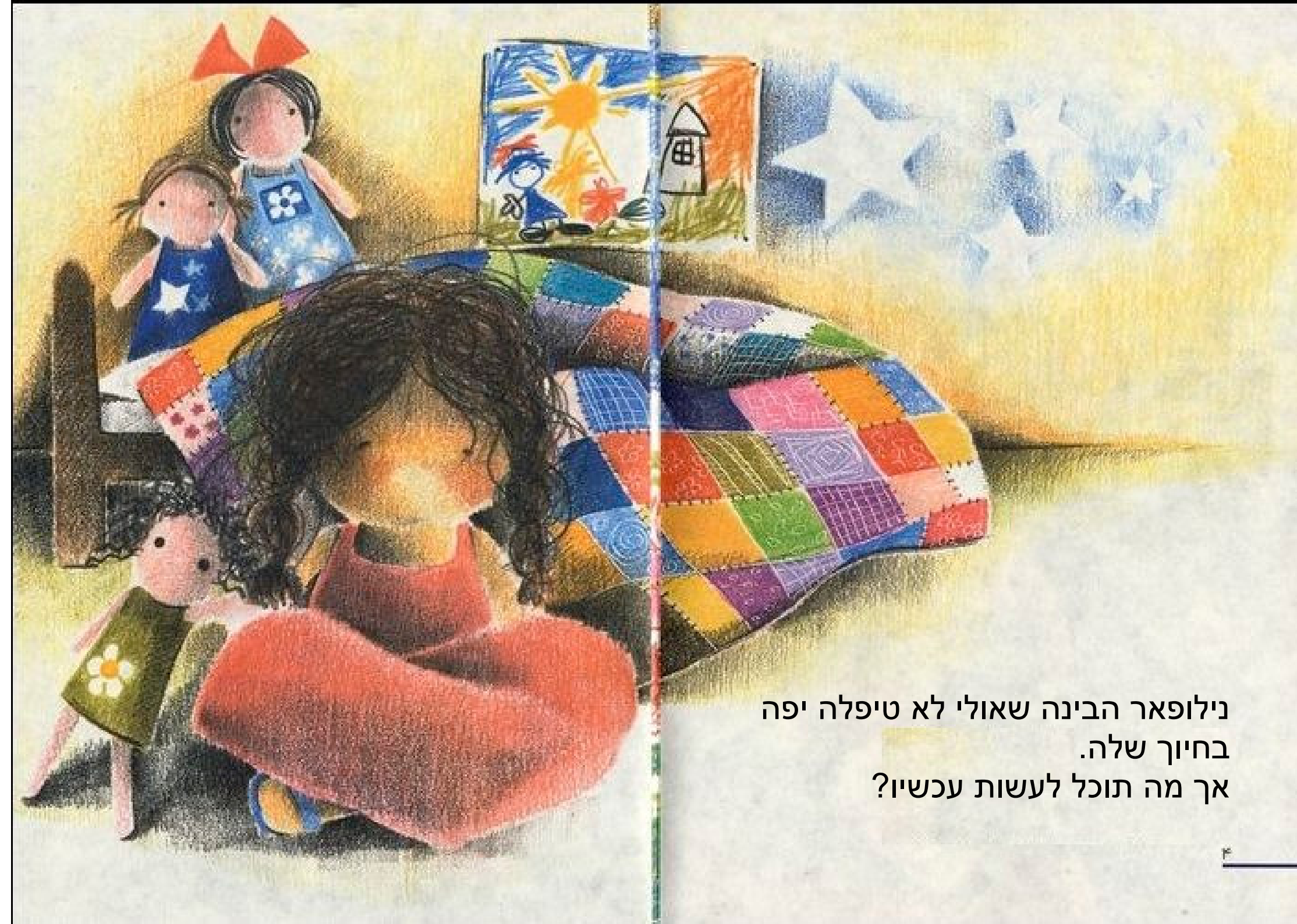
היא חיפשה בכל מקום. תחת הכרית,
בכיסים שלה, בתיק ובארון הבגדים.
היא אפילו הסתכלה בארגז הנעליים.
אבל לא מצאה אותו.

לנילופאר קרה דבר מוזר. היא אבדה את
החיוך שלה. היא התעוררה בוקר אחד ולא
מצא את חיוכה.

הפנים שלה נראו לא יפים בלי החיוך.
העיניים לא נצצו.
היא נזכרה בדברי אמא "הכוכבים
נוצצים רק בעיני הילדים שמחייכים".

נילופאר הבינה שאולי לא טיפלה יפה
בחיוך שלה.
אך מה תוכל לעשות עכשיו?

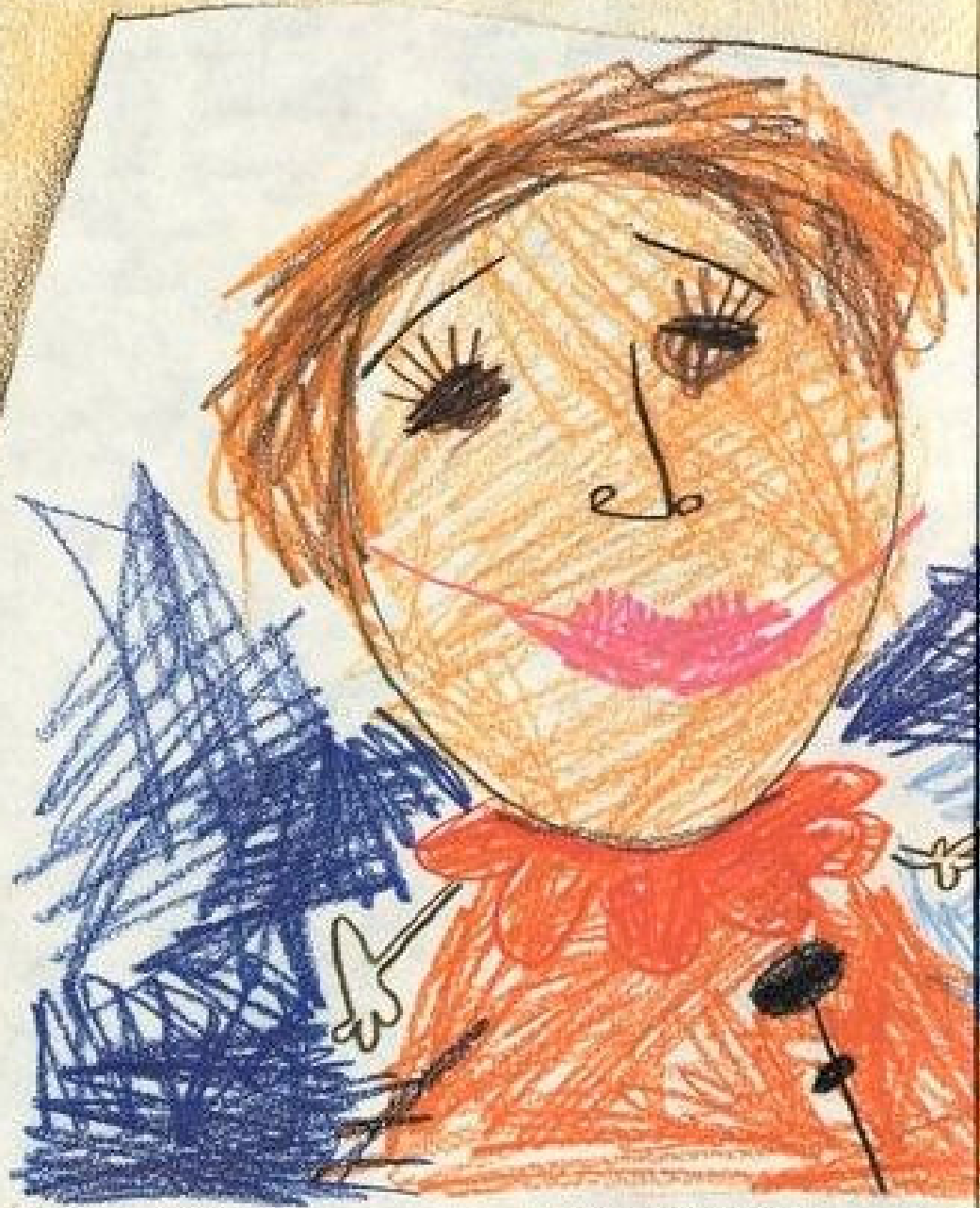
אולי הכי טוב יהיה לספר לאמא. אבל הייתה
בטוחה שאמא תענה "תחשיבי היטב ונסי
להיזכר איפה השארת אותו."
היא חשבה וחשבה, אבל לא יכלה לזכור.
היא הסתכלה תחת המיטה, אך גם שם הוא
לא היה.

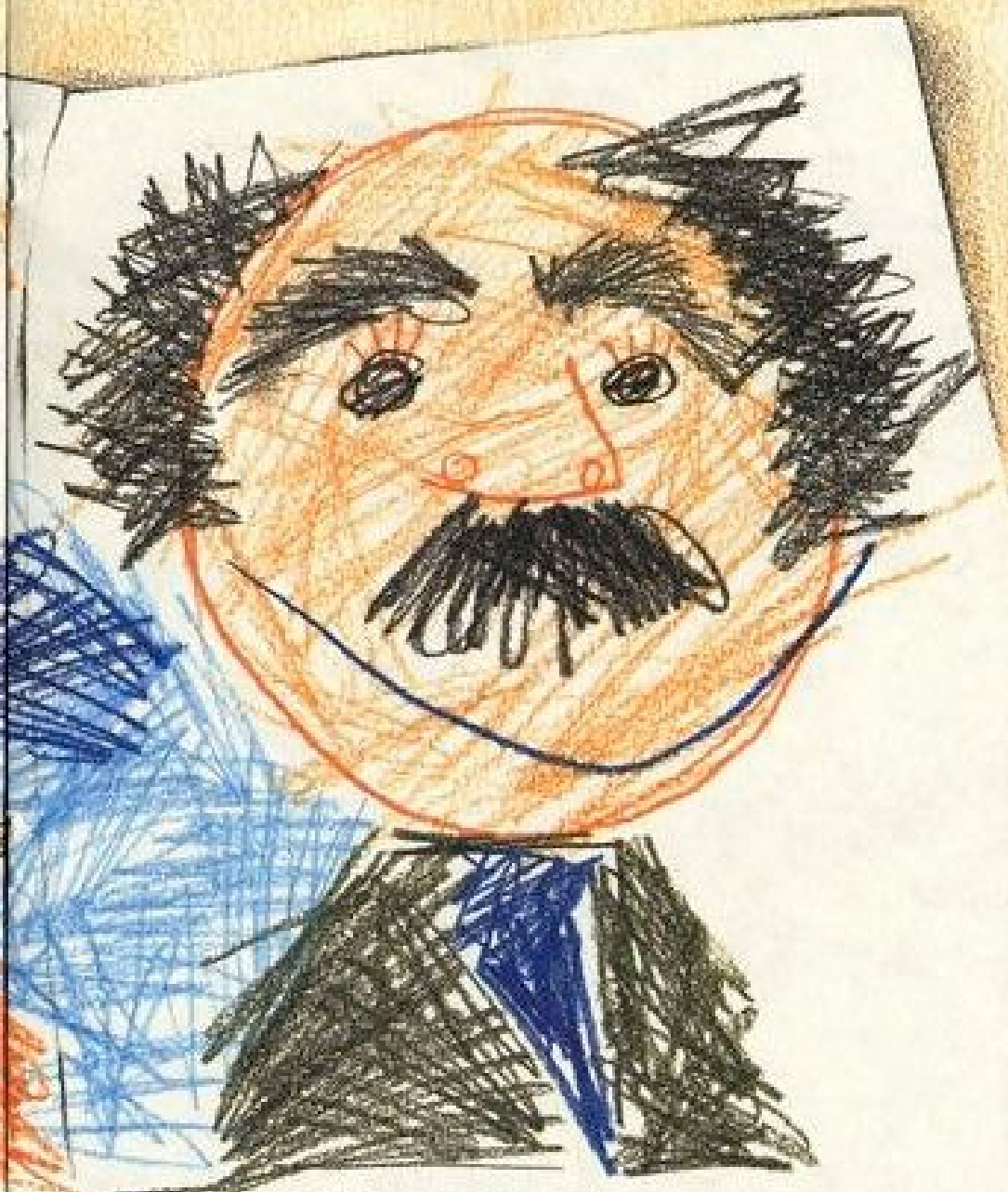
היא חיפשה בין דפי מחברת הציורים שלה,
אך שם נראו רק פנים חמורים. היא הצטערה
שציירה תמונות מחמיצות פנים כאלה.
עכשיו, אחרי שאבדה את החיור שלה,
הבינה כמה זה קשה להיות בלי חיור.
היא לקחה עפרון והחליטה לצייר לכל אחד
חיור יפה.

היא ציירה חיוך ורוד לאמא שלה,
כדי שלא תכעס.

היא ציירה חיוך כחול לאבא שלה,
כדי שיהיה שמח.

היא אפילו ציירה חיוך כתום
לחתול שלה, כדי שינהג יפה
כלפי העכבר והדג.

היא ציירה חיוך צהוב
גדול לשמיים, כדי
שלא יתכסו בעננים.

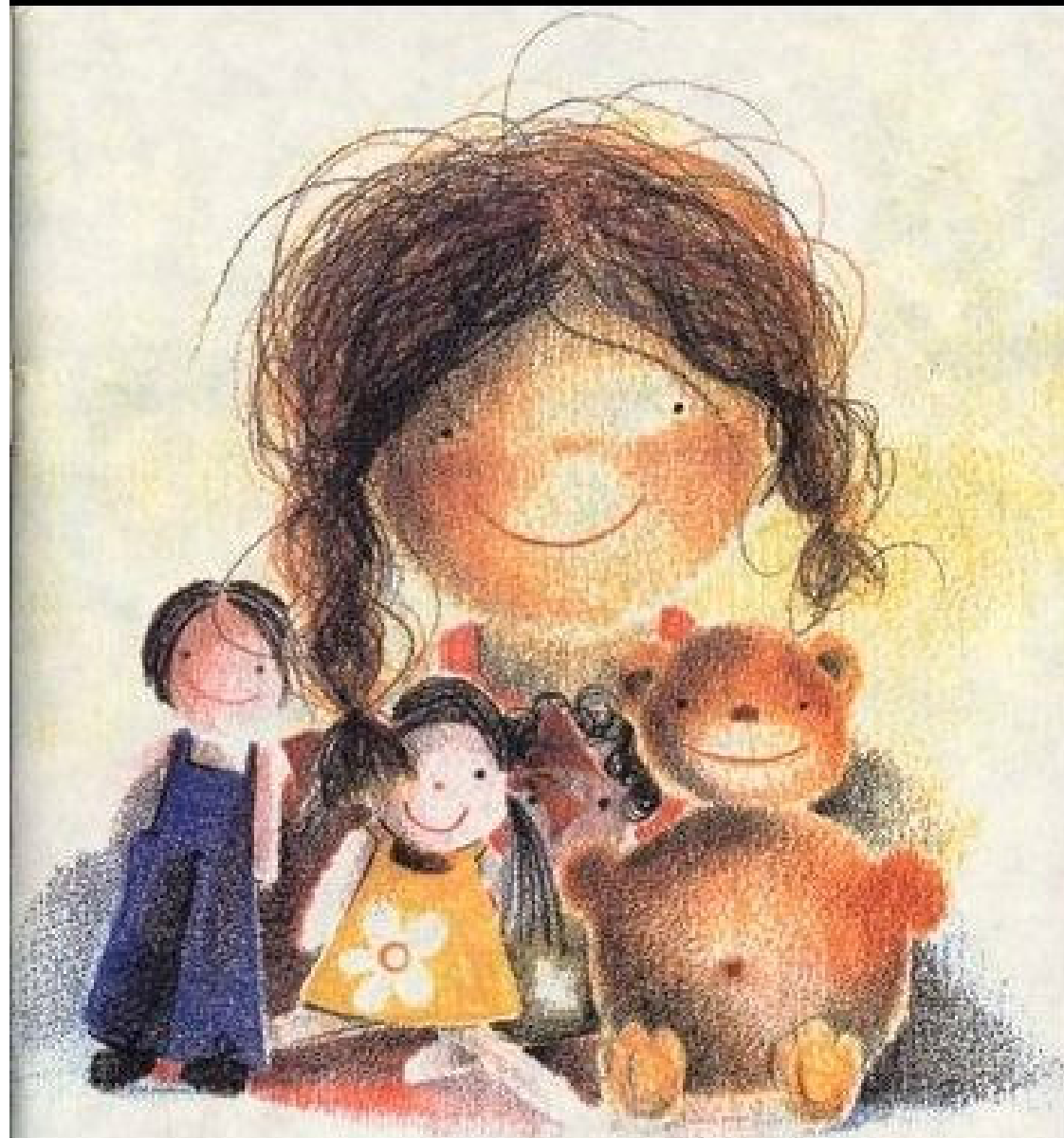

היא מחקה קמטים מכל מצח
והגביה את כל הגבות. עכשיו
כל העיניים נצצו.

היא ציירה חיוך ירוק לארובה.
הארובה נראתה מצחיקה נורא.
נילופאר התחילה לצחוק ופתאום
החיוך שלה הופיע שוב.

החיוך חזר עם החיוכים שציירה במחברת
הציורים שלה.

נילופאר לא ידעה מדוע אבדה את החיוך, אבל
מאותו היום החליטה לטפל בו יותר טוב. בדיוק
כמו בבובות, בעפרונות ובמחברות שלה.